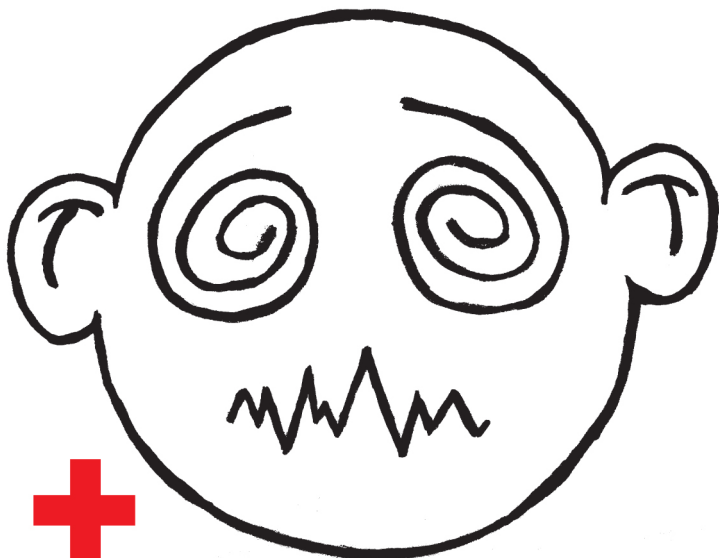

Stanislava Vránová Zmudová

Šílenství pana Procházky

aneb nemocnice ve zkáze

work in progress

Stanislava Vránová Zmudová

Narozena 17. 1. 1971 v Praze.

Hlas operní pěvkyně v těle nenápadného pozorovatele, který sedí nejraději opodál, paradoxně, avšak logicky nezaznívá z prken přinášejících slávu a potlesk, ale z řádků hořkopeprné prvotiny *Šílenství pana Procházky aneb nemocnice ve zkáze*.

Autorka silou vichřice svým posluchačům vykřičela svoje frustrace, zklamání a rozčarování z lidských vztahů a hroučících se hodnot, tak jak to vidí generace, která dospívala v sametových porevolučních letech.

Vy ale nezaoufejte, protože se již teď můžete těšit na novou autorčinu knihu *Kapky otázek*, která začíná nadmíru optimisticky.

„Jsem spokojen, doktore.“

© Stanislava Vránová Zmudová

Šílenství pana Procházky

aneb nemocnice ve zkáze

Upozorňuji, že tento příběh nemá nic společného s konkrétními osobami a situacemi. Je pouze výplodem autorčiny fantazie.

Stanislava Vránová Zmudová

Šílenství pana Procházky aneb nemocnice ve zkáze

work in progress 2013

*Život je divoký kolotoč,
jednou jsi dole,
jednou nahoře
a vlastně často nevíš zač a proč.
V paměti však je třeba mít,
že se Svědomím, Láskou a Pravdou
dá se spokojeně a šťastně v něm žít.*

- © **Autorka:** Stanislava Vránová Zmudová
© **Ilustrace na obálce:** Agáta Kestřánková
© **Design:** work in progress
© **Foto:** Petr Nikl

ISBN 978-80-905476-1-2

Pan Procházka zaparkoval svou octávii před činžovním domem. Pečlivě vůz zamkl a z úložného prostoru vozu vyndal igelitovou tašku s nákupem. Před sebou zahlédl obraz krácejícího souseda, pana Zbabělého s paní Zbabělou. Pan Zbabělý, který byl oproti své manželce velice drobný človíček, vlácel v obou rukou přímo přenarvané nákupní tašky, načež jedna z nich mu upadla na zem. Hřmotná paní Zbabělá nelenila, utála svému muži výchovný pohlavek a zahulákala: „Mazej to sebrat nemehlo! Že já jsem si kdy vzala takovýho ňoumu. To je snad boží trest!“

Utápnutý soused Zbabělý jen zakníkal: „Aničko, tak se na mě prosím tě nezlob.“

Odvetou ze strany manželky bylo jen: „Pche“ a její vystrčená velká zadní část partie před očima.

Pan Procházka nad spatřeným obrazem jen nechápavě zakroutil hlavou.

U popelnice zahlédl ještě sousedku Ledovou, jak vyhazuje pytel s odpadky. Střetli se očima a paní Ledová demonstrativně očekávala, až ji pan Procházka pozdraví první.

„Dobrý den.“ Pozdravil pan Procházka.

„Dobrý.“ Striktně s povýšeným postojem a hlasem odvětila na pozdrav paní Ledová.

Pan Procházka vstoupil do domu. U poštovních schránek vytírala chodbu paní Čistá, mile pana Procházku pozdravila a zeptala se: „Dobrý den, pane Procházka. Jak se vede?“

„Ale jo. Dobrý. A co vám?“ Odvětil velmi příjemně pan Procházka, paní Čistou měl ze sousedů nejraději. „Vcelku to ujde, však víte. Děti rostou, zaplat' pánu Bohu jsou zdravé, učí se, příjmy se zmenšují, samá práce, manžel se ještě nenaučil si za 12 let manželství vyměnit ponožky, no... prostě takový normální život český ženský.“

„Tak to jo. Je fajn, že to tak pozitivně berete.“ S úsměvem a pochopením odpověděl pan Procházka.

„A co má asi jinýho dělat?!“ Ozval se soused Otevřený, který se ochomýtal kolem výtahu.

„Ale, ale. Vy jste poslouchal!“ Rýpnul si pan Procházka.

„Českej národ slyší všechno! Hlavně to, co slyšet nemá. Co slyšet má, to už radši neslyší!“ Odvětil kulišácky s úsměvem pan Otevřený.

„A co vy to tady vlastně pácháte?!“ Se zájmem se optal pan Procházka.

„Bramo zavírá samo, ale moc u toho tříská! Snažím se ho vyladit, aby se moje rodina mohla v noci vyspat.“ Ironicky konstatoval pan Otevřený.

„To si vcelku za tak vysoký nájemný zasloužíte! Ale možná, že by výťah měl nechat opravit vlastník domu, ne?!“ Souhlasil pan Procházka.

„Ale prosím vás, pane Procházka, vy jste včerejší, ne?! Co je vlastníkovu domu po dobru nájemníků. V tržní ekonomice? Vy taky žijete asi někde v nějaký pohádce, ne?“ Rozesmál se na celé kolo pan Otevřený.

„No... to máte asi pravdu pane Otevřený. Tak já jdu po schodech. Krásnej den oběma a nashle.“ Zaraženě odvětil pan Procházka.

„Nashle.“ Odpověděli téměř současně paní Čistá a pan Otevřený.

Pan Procházka šel i s nákupem po schodech. Na patře spatřil sousedku Závistivou, jak otírá dveře od prachu, a do toho zaslechl hlas jejího manžela: „Máňo. Co je k večeri? Mám hlad.“

„Co by asi tak bylo k večeri. Na co tak asi máme, no?! Nadívaný šneci to nebudou, jaký žerou na hradě. Dostaneš polívku a chleba. A dej mi už pokoj. Nejdřív si dotru ty dveře.“ Odsekla popuzená manželka.

Pan Procházka s ostychem váhavě pozdravil.

„Dobrý den.“

„Dobrej.“ Odsekla brunátná sousedka Závistivá a počala s ještě větší vervou drhnout dveře od prachu.

Pan Procházka otevíral dveře svého bytu, když ho náhle za zády vyrušil hlas souseda Nezodpovědného.

„Dobrý den, pane Procházka. Převzal jsem před měsícem od poštačky pro vás doporučený dopis, ale nějak jsem na něj dočista zapomněl, a až dneska jsem si na něj vzpomněl. No, on vlastně na mě vypadl ze špajzu. Tak tady ho máte.“

„Já vám děkuju pane Nezodpovědný, ale to je určitě ten dopis z bernáku, co mě uháněli kvůli špatně spočítané dani z příjmu a hádali se se mnou, že jsem ten dopis převzal. No... nevádí. Hlavně že to dobře dopadlo. Jinak dík a... prosím vás, příště už mi žádný dopis raději nepřebírejte, já si na poštu zajdu raději sám.“ Znaveně odpověděl pan Procházka.

„Ale, ale.“ Ozvalo se ze schodů, po nichž krácel soused Zkažený se slečnou Sašou.

„Jen ho otevřete. Stoprocentně to bude zamilovaný dopis od nějaké krásné ženy, která po vás slastně a tajemně touží.“ Pokračoval soused Zkažený.

„Prdlačky. Bernáku jsem už rozdíl doplatil a toužit po mně může až příští rok. Teď nedám už ani halíř. A co se týče slečny, tak by mi z lásky neposílala modrou obálku. Předpokládám, že by tak učinila až v případě uznání otcovství, avšak doufám, že by mě laskavě nejdříve

dopředu informovala a snažila se se mnou dohodnout po svém, tj. odtáhnout si mě k oltáři, anebo stáhnout ze mě poslední kalhoty. Ovšem pravdou je, že mně osobně by byla milejší ta modrá obálka než ta svatba.“ Suše odvětil pan Procházka.

Soused Nezodpovědný a soused Zkažený se začali smát a posléze strhli k smíchu i zaraženého pana Procházku. Slečna Saša pronesla, uražena, s nosíkem nahoře jen: „Cccssss...“

Pan Procházka si odkládal kabát na věšáku ve svém bytě, poté se sklonil, aby si vzal igelitovou tašku s nákupem do ruky, a kráčel přes velmi vkusně zařízený obývací pokoj do kuchyňky. Na pracovní desku kuchyňské linky začal vykládat nákup z igelitové tašky, když jej náhle vyrušil zvonek u dveří.

„Ježiši Kriste, to snad už není pravda! Já snad budu mít klid jen v hrobě.“ Zaklel skrz zuby znechuceně.

Za dveřmi stála paní Zdrchaná a ihned při otevření začala na pana Procházku rozčileně chrlit: „Pane Procházka, pověřila mě majitelka domu, abych vám i ostatním oznámila, že budeme mít zvýšené nájemné. Rozpis částek dostaneme do kaslíku. Týká se to všech nájemníků. Věřte mi, že z toho nemám vůbec žádnou

radost. Manžel dostal na důchodu přidáno 60 Kč a takhle už teda vůbec nevyžijeme...”

Pan Procházka urychleně utnul finanční situaci Zdrchaných: „Jste moc hodná, že jste mi to vyřídila. Děkuju mockrát. Přeju krásnej večer,“ a bez očekávání odezvy zavřel raději dveře.

Pan Procházka seděl na gauči, sledoval televizní dokument o zvířatech, jedl pizzu a zapíjel ji vínem. Z vedlejšího bytu se ozývaly obrovské rány.

„To snad není pravda. Já chci klid! Já se snad odstěhuju! Tohle není barák! To je ČKD!“ Srdceryvně záupěl a zvedl se ze sedačky.

Pan Procházka otevřel dveře od bytu a hrnul se vztekle k sousedovým dveřím. Ještě než stihl sáhnout na zvonek, ozval se z opačných pootevřených vchodových dveří hrobový hlas souseda Rozpitvala, který stál ve dveřích v pyžamu: „Jdete na něj?! To je dobře, to je moc dobře. Porád dělá hroznej bordel. Dobrou.“ A zavřel pomstychtivě dveře.

Pan Procházka položil krátce prst na zvonek, ale nic se nedělo. Hluk z vnitřku bytu byl stále intenzivní. Pan Procházka se tedy opřel celou vahou svého těla o zvonek

a čekal. Za minutu z útrob bytu bouchání ustalo a bylo možné slyšet dupot, který mířil ke dveřím. Dveře se otevřely a mezi nimi stál v červených saténových trenkách svalnatý obr s boxerskými rukavicemi.

„Co je, vole!“ Zaburácel soused Drsný.

„Chci spát a i celej barák. Je 23:14.“ Nebojácně vychrlil pan Procházka na Ramba.

„Sorry, vole, honim fyzičku. Sem si nevšim, že už houkaj sovy. Di chrápat. Dneska končím.“ Zaryčel soused Drsný.

„Dík a dobrou.“ Rozloučil se smířlivě pan Procházka, avšak již hovořil jen se zavřenými dveřmi.

Po příchodu od souseda Drsného pan Procházka opět usedl k televiznímu programu na sedačku. Chvilí popíjel víno a náhle místo obrázků na obrazovce spatřil jen nesouměrný pelmel zrnění bez jasné struktury barev a tvarů...

Chodba u nemocniční kartotéky byla přeplněná.

Sestra Ledová jako vždy svým nezúčastněným a odměřeným hlasem houkla: „Další!!!“

K okénku se přihrnul asi čtyřicetiletý baculatý muž.

Sestra Ledová příkrým hlasem zavelela: „Kartičku!

Třicet korun! A co tady vlastně chcete?!”

Muž, který měl pravou ruku převázanou prokrváceným obvazem, se snažil ze své peněženky vydolovat kartičku zdravotní pojišťovny. Pravá poraněná ruka mu však tento jinak zanedbatelný úkon značně ztěžovala, a tudíž jeho neobratná snaha o rychlé vyplnění rozkazu sestry vypadala spíše komicky.

Sestra Ledová, celá netrpělivá, příkře vojensky zahulákala: „Tak co je, co bude s tou kartičkou a prachama! Nemám na vás celej den!“

Muž v pocitu viny slušně odvětil: „Moc se omlouvám, ale mé zranění mně znemožňuje kartičku a finanční obnos vyndat. Mohl bych vás požádat, abyste mi pomohla?“

Sestra Ledová znechucená faktem, že by měla provést další úkon navíc, protivně odsekla: „Dejte to sem, vy nemehlo!“

Muž se neobratně natáhl přes okénko k sestře, aby jí svou peněženku podal.

V ten moment se nešťastně spustilo okénko a udeřilo pacienta do zad. Muž po nepříjemném zásahu hýkl jen: „Jjjjjjau!“

Sestra Ledová se na pacienta zle podívala a odměřeným, nepříjemným a znechuceným hlasem hrubě necitelně houkla: „No! To teda máte štěstí, že se nerozbilo!